קלג: רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת

גמ' מכדי קתני. כמתניתין: **כולהו.** כל דברים העושים למילה מוהלין ופורעין ומוציאין כו' למה לי דתנן כללא ברישא עושין כל צרכי מילה: **ליתי.** שיורי עלה. ומתני' (ג) מפרש אלו הן ליתי המעכבין ויש שאינן מעכבין כגון בשר שאינו חופה רוב העטרה אלא מיעוטה. ומה היא עטרה שורה גבוה המקפת בגיד סביב שממנה הגיד מספא ויורד לצד הקרקע ומספא ויורד לצד הגוף: **המל.** בשבת: **כל זמן שהוא עוסק בה.** אלא סילק ידו אם רואה שנשתיירו בה ליתי בין מעכבין את המילה שאינה כשרה עד שיתמכה בין שאין מעכבין מחוך וחותך דכולא מדא מילתא היא והרי ניתנה שבת לדחות אצלה: **פירש.** שסילק ידיו: **על המעכבין חוזר.** שהרי הן כמילה עצמה: **ועל שאין מעכבין אינו חוזר.** דהוי כהתחלה בפני עצמה ועל אלו לא ניתן לחלל את השבת. והיינו דקתני כל צרכי מילה ואפילו ליתי שאין מעכבין חוזר עליהם כל זמן אלא פירש: **מאן תנא פירש אינו חוזר.** ומשום דפירש חשיב ליה חזרה מילתא לנפשה והואיל ולא עיכוב מצוה ניתנו לא הדר: **מפשיט** (ד) **הפסח עד החזה.** והיינו פירש דתנן במסכת תמיד (פ"ד מ"ב) גבי הפשיטו שהיה מתחיל מן הרגלים והיה מפשיט ויורד עד שמגיע לחזה הגיע לחזה מתך את הרחם ומתנו למי שזרה בו ואמ"כ הכהרייס ומירק והפשיט כו' שמעי' מינה משהגיע לחזה סילק ידיו מן הפשט והתחיל להתעסק בניתוח קלת וגבי עולה דכולה כליל מירק והפשיט ומנתח הדים תחילה אחר הרחם וגבי פסח נמי משהפשיט עד החזה דיכול להואיל אימוריו (ה) אלא נימין קודעו ומוציאן מיד והוה ליה פירש מן הפשט וקאמר רבי ישמעאל שוב אינו גומר ומפשיט משום דכיון דפירש הויא חזרה מילתא דאתחלתא לנפשה ושלא לצורך גבוה דומיא דלילין דלא מעכבין: **דלא כעין זה אלי ואנוהו.** דאחר נטילת האימורין אין הידור מצוה ביפוי בשר אבל יפוי מילה מצוה היא: **הוי דומה לו.** ולשון אנוהו אני והוא תעשה עצמי כמותו לדבק בדרכיו: **כין שנראה.** החדש: **בעליל.** בגילוי לכל ויש לדעת שראוהו בית דין והקרובים להם ואין צריך לרואין מוץ לתחום לחלל שבת ולבא ולהעיד לפני ב"ד מחללין: **ר' יוסי אומר כו'.** אלמא אע"ג דאיכא מצוה כיון דלאו לצורך גבוה הוא לא מחללינן ואי נמי פירש דהוי אתחלתא דחילול כי הכא כלא צורך גבוה לא מחללינן: **לא ניתנה שבת לדחות.** אפילו בהתחלתה דהא נראה בעליל אבל הכא כיון שנתנה שבת לדחות להתחיל בה המילה הכי נמי דכי פירש והדר לאו אתחלתא לנפשה היא והוי כמו אלא פירש וגומר כל מלאתו: **רבנן דפליגי עליה דרבי יוסי.** גבי לחם הפנים: **ארבעה כהנים נכנסין.** להיכל בשבת לסדור לחם הפנים: **שני סדרים.** שתים מערכות של לחם: **שני בזיכין.** שתי כפות מלאות לבונה כדכתיב (ויקרא כד) ונתת על המערכת לבונה זכה: **מקדימין לפניהם שניים ליעול.** מן השלחן שני סדרים הישנים: **ושניים ליעול שני בזיכין.** והשלחן היה נתון ארכו ממזרח למערב ואלו עומדין מזה לרוחב השלחן בצפון ואלו עומדין לנגדו לדרום. ודווקא מכניסין לצפון בכל צפון ענין חשיבות היא כדאמרינן במסכת סוכה (דף מ.) גבי חילוק לחם הפנים למשמרה הנכנסת והיולאת הנכנסין חולקין בצפון כדי שיכלו (ו) נכנסין: **רבי יוסי אומר אפילו אלו נוטלין.** תחילה ומסלקין כולה מן השלחן ולאחר שעה מניחין אלו: **אף זה תמיד.** ומה אני מקיים תמיד שלא ילין שלחן בלא לחם. ולרבנן אי שקלי ושבקי ליה והדר מסדרי לא מיקרי להו תמיד אלא התחלה אחריתי ונמצא שמתעכב שלחן בלא לחם וגבי פירש נמי כי הדר אתי מילתא אחריתי היא ולרבי יוסי דאמר כי שבקי והדר מתחלי נמי תמיד הוא דחדא מילתא הוא הכא נמי פירש חוזר אע"פ שאין מעכבין דכולה גמר מילתא היא: **מהלקעין.** בלילין המעכבין: **מני.** כרת זו של מי הוא: **אמר רב כהנא אומן.** עונש כרת ובשבת קלי שחייבין אלא עשה מצוה: **ונימא אנא עבדי פלגא.** כלומר הואיל וכשהתחיל בכרשים התחיל והבורה שעשה כרשים עשה אמאי חייב נימא להו לכו אתם ושיימיו המלאכה: **אלא אמר רב פפא.** בגדול שמל קמייני ובחול ועונש כרת דקאמר משום מילה קאמר דעדיין ערל הוא: **וכגון דאתא בין הממשות.** דכל היום כשר למילה(ז) ואמרו ליה לא מספקת לגמור ביום כהילכתה ומעשה חבורה בשבת בלא מצוה ועונש כרת ומיהו מיתה ליכא דלא אתרו ביה למיתה ולא קבל עליו התראה וכרת איכא דאתחלה כרשות לא(ח) התחיל ולא ניתנה שבת לדחות אלו בשעה זו: **מהו דתימא.** מתניתין לא אשמעינן דמחלל שבתא עלה דדם מיפקד פקיד מופקד ועומד שם כנתון בכלי ומצלילה אין חבורה ואין כאן איסור תורה ומשום הכי שרי ולאו משום סכנה ואומנא דלא מיין בחול לאו סכנתא היא ולא ניעבריה: **קא משמע לן דדם חיבורי מיחבר.** כשיולא ע"י מלילה ואפילו הכי שרי משום סכנה מדקתני במתני' גבי איספלנית וכמון: **שב מינאי תרבא.** ז' מנות של חלב: **וחדא דקירא.** שעוה: **קירא וקלבא.** ריסיג"ל הוא זפת של עץ שמוציאים ממנו אלא ע"י האור והיא לבנה: **קרעינהו למנייהו.** שהפסיד להם לגלות רפואה זו: **שבקי לכו חדא.** אלא גיליתי: הספיקתא

גמ' מכדי קתני כולהו כל צורכי מילה לאתויי מאי לאתויי הא דת"ר [א]המל כל זמן שהוא עוסק במילה חוזר בין על הציצין המעכבין את המילה בין על הציצין שאין מעכבין את המילה פירש על ציצין המעכבין את המילה חוזר על ציצין שאין מעכבין את המילה אינו חוזר מאן תנא פירש אינו חוזר אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה היא דתניא [ב]ארבעה עשר שחל להיות בשבת מפשיט [ג](אדם) הפסח עד החזה דברי רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה וחכ"א מפשיטין את כולו ממאי עד כאן לא קאמר ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה התם [ד] משום דלא בעינן [1]זה אלי ואנוהו אבל הכא דבעינן זה אלי ואנוהו הכי נמי [ה]דתניא זה אלי ואנוהו [2]התנאה לפניו במצות עשה לפניו סוכה נאה ולולב נאה ושופר נאה ציצית נאה ספר תורה נאה וכתוב בו לשמו בדיו נאה בקולמוס נאה בלבלר אומן וכורכו בשיראין נאין אבא שאול אומר ואנוהו הוי דומה לו [ו]מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום אלא אמר רב אשי הא מני רבי יוסי היא דתנן [ז]דבין שנראה בעליל ובין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת רבי יוסי אומר נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר' יוסי התם [ח] דלא ניתנה שבת לידחות אבל הכא דניתנה שבת לידחות הכי נמי אלא אמרי נהרדעי רבנן דפליגי עליה דרבי יוסי היא דתנן [ט]ארבעה כהנים נכנסין שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני בזיכין וארבעה מקדימין לפניהם שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזיכין המכניסין עומדים בצפון ופניהם לדרום והמוציאין עומדים בדרום ופניהם לצפון אלו מושכשין ואלו מניחין טפחו של זה בצד טפחו של זה משום שנאמר [2]לפני (ה') תמיד ר' יוסי אומר אפילו אלו נוטלין ואלו מניחין אף זה היה תמיד ת"ר מהלקטין את המילה ואם לא הילקט ענוש כרת מני א"ר כהנא אומן מתקיף לה רב פפא אומן לימא להו אנא עבדי פלגא דמצוה אתון עבדיתו פלגא דמצוה אלא אמר רב פפא גדול מתקיף לה רב אשי גדול בהדיא כתיב ביה [3]וערל זכר אשר לא ימול אלא אמר רב אשי לעולם אומן [י]וכגון דאתא בין השמשות דשבת ואמרו ליה לא מספקת ואמר להו מספקינא ועבד ולא איסתפק ואישתכח דחבורה הוא דעבד וענוש כרת: אמר רב פפא [יא]האי אומנא דלא מייץ סכנה הוא ועברינן ליה פשיטא מדקא מחללי עליה שבתא סכנה הוא מהו דתימא האי דם מיפקד פקיד קמ"ל חבורי מיחבר ודומיא דאיספלנית וכמון מה איספלנית וכמון כי לא עביד סכנה הוא אף ה"נ כי לא עביד סכנה הוא: ונותנין עליה איספלנית: אמר אביי [יב]אמרה לי אם איספלניתא דכולהון כיבי שב מינאי תרבא וחדא קירא רבא אמר קירא וקלבא רישינא [יג] דרשה רבא במחוזא קרעינהו בני מניומי אסיא למנייהו אמר להו שבקי לכו חדא דאמר שמואל [יד]האי מאן דמשי אפיה ולא נגיב טובא נקטרו ליה

נה המילה הכי נמי דכי פירש והדר לאו אתחלתא לנפשה היא והוי כמו אלא פירש וגומר כל מלאתו: **ארבעה כהנים נכנסין.** להיכל בשבת לסדור לחם הפנים: **שני סדרים.** שתים מערכות של לחם: **שני בזיכין.** שתי כפות מלאות לבונה כדכתיב (ויקרא כד) ונתת על המערכת לבונה זכה: **מקדימין לפניהם שניים ליעול.** מן השלחן שני סדרים הישנים: **ושניים ליעול שני בזיכין.** והשלחן היה נתון ארכו ממזרח למערב ואלו עומדין מזה לרוחב השלחן בצפון ואלו עומדין לנגדו לדרום. ודווקא מכניסין לצפון בכל צפון ענין חשיבות היא כדאמרינן במסכת סוכה (דף מ.) גבי חילוק לחם הפנים למשמרה הנכנסת והיולאת הנכנסין חולקין בצפון כדי שיכלו (ו) נכנסין: **רבי יוסי אומר אפילו אלו נוטלין.** תחילה ומסלקין כולה מן השלחן ולאחר שעה מניחין אלו: **אף זה תמיד.** ומה אני מקיים תמיד שלא ילין שלחן בלא לחם. ולרבנן אי שקלי ושבקי ליה והדר מסדרי לא מיקרי להו תמיד אלא התחלה אחריתי ונמצא שמתעכב שלחן בלא לחם וגבי פירש נמי כי הדר אתי מילתא אחריתי היא ולרבי יוסי דאמר כי שבקי והדר מתחלי נמי תמיד הוא דחדא מילתא הוא הכא נמי פירש חוזר אע"פ שאין מעכבין דכולה גמר מילתא היא: **מהלקעין.** בלילין המעכבין: **מני.** כרת זו של מי הוא: **אמר רב כהנא אומן.** עונש כרת ובשבת קלי שחייבין אלא עשה מצוה: **ונימא אנא עבדי פלגא.** כלומר הואיל וכשהתחיל בכרשים התחיל והבורה שעשה כרשים עשה אמאי חייב נימא להו לכו אתם ושיימיו המלאכה: **אלא אמר רב פפא.** בגדול שמל קמייני ובחול ועונש כרת דקאמר משום מילה קאמר דעדיין ערל הוא: **וכגון דאתא בין השמשות.** דכל היום כשר למילה(ז) ואמרו ליה לא מספקת לגמור ביום כהילכתה ומעשה חבורה בשבת בלא מצוה ועונש כרת ומיהו מיתה ליכא דלא אתרו ביה למיתה ולא קבל עליו התראה וכרת איכא דאתחלה כרשות לא(ח) התחיל ולא ניתנה שבת לדחות אלו בשעה זו: **מהו דתימא.** מתניתין לא אשמעינן דמחלל שבתא עלה דדם מיפקד פקיד מופקד ועומד שם כנתון בכלי ומצלילה אין חבורה ואין כאן איסור תורה ומשום הכי שרי ולאו משום סכנה דלא מיין בחול לאו סכנתא היא ולא ניעבריה: **קא משמע לן דדם חיבורי מיחבר.** כשיולא ע"י מלילה ואפילו הכי שרי משום סכנה מדקתני במתני' גבי איספלנית וכמון: **שב מינאי תרבא.** ז' מנות של חלב: **וחדא דקירא.** שעוה: **קירא וקלבא.** ריסיג"ל הוא זפת של עץ שמוציאים ממנו אלא ע"י האור והיא לבנה: **קרעינהו למנייהו.** שהפסיד להם לגלות רפואה זו: **שבקי לכו חדא.** אלא גיליתי: הספיקתא

מלה שלא בזמנה דבאה בקו"ו. וזהו קו"ו שאמר רבא, ומה אוכל נפש שאע"פ שהיא באזהרת שמחה אינה מצוה ודוחה יו"ט לשחוט ולבשל ולאפות וכיוצא בהם, מילה שלא בזמנה שאע"פ שהיא בלא זמנה מצוה היא ומעבבתי מלאכול בתרומה, אינו דין שדוחה יו"ט, בא לבדו למעט המילה שלא בזמנה. רב אשי אמר שבת אינה מעכבת עשה הוא, יו"ט עשה שבתון, ולא העשה כל מלאכה לא תעשה. ומצא כתיב ביו"ט עשה ול"ת ודמילה עשה כלבד, ולא אם אינה דוחה את דמילה ודחי את לא תעשה ועשה דיו"ט. מתני' בלל א"ר עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשות מע"ש אינה דוחה את

לגי מזה שבנדיר מצוה לבדו יבא עשה ודחי לא תעשה ועשה. ובראש מסכת יבמות (דף ה:) אמרי אלא דקיימא לן דאין עשה דחי לא תעשה ועשה לימר מגזיר דאחי עשה ודחי לא תעשה ועשה, אלא מגזיר לא נמרינן שכן ישנו בשאלה. ובארו כי דבר זה דוא מיוחד לבדו ולא בזולתו, וכי בכל התורה כולה לא אחי עשה ודחי לא תעשה ועשה. והזהר לשטור אלו העיקרים שפרשנו שמהן מתבארים לך כל דבר כשתמצא בחלמוד מעין אלו הענינים. **הינה גדול דכתיב ביה בשר קטן נמי כתיב ביה בשר ביטני מגלן.** פי' כבר ידענו כי הקטנים פטורים מצוצות, והשכר והעונש דם חלויין בחיוב הנצוות, ומאחר שנדע כי לא חייב הכתוב במצוצות אלא (לפי) ולמדן שיש בו ענני החיוב, כגון שהביא כי שערות ישהגדיל לממסר שני האנשים ישיגא מגבול הנערות

עין משפט נר מצוה

מו א מיי' פ"ב מהלכות מילה הל' ד ו טוש"ע י"ד סי' שלא סעיף ב ושיש"ע י"ד סי' רסו סעיף ב:
מז ב מיי' פ"ז מהל' פ"מ הלכה ד ופ"ז מהל' שלא הל' ו סמג עשין כח ולאין טוש"ע א"ח סימן תרנו:
יז ג מיי' פ"ג מהלכות דעות הלכה ו:
יח ד מיי' פ"ג מהלכות קידוש החדש הל' ד:
יט ה מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הל' ד סמג עשין קלז:
כ ו מיי' פ"ב מהלכות שבועות הלכה ט:
כא ז מיי' פ"ב מהל' מילה הל' ג סמג עשין כח טוש"ע י"ד סי' רסד סעיף ב:
כב ח טוש"ע א"ח סי' ד סעיף כ:

מוסף רש"י

מפשיט את הפסח עד החזה. מתמול מרגלין המחרוזים עד החזה, שיכול להיות אימורים, שהקטר חלבי דחיתן שבת, ואם לא תפשיטו מיד עד אומתא דלרוך הדייש הוא (לעיל נסמן ב). בין שנראה. הלבנה, בעליל. לכל העולם (מנחות מד.). אין מחללין עליו את השבת. לנסת ולהעיד לב"ד, שהרי אין לרוך. כיון דנפגלל נתלה, כ"ד שמי' דאיכא שם. שני סדרים. של לחם הפנים, שתים המערכות (מנחות ז:). המכניסים עומדים בצפון. דהכי שפיר לאומן מדברין הכנוהה יכי נלפון, דקיימא לפון המילה (מנחות אפ.). ופניהם לדרום. ימתמה כמ"ד שולחנות מזרח ומערב מונחין ויהיכון לפון ולדרום (שם). אלו מושכשים. יעד שלא יגביהו הן מן השלחן אלו מניחין (שם). אפילו אלו נוטלין. לנמנון ואלו מניחין. אמר שמלקין, אף זה היה תמיד. דמשמע מעמא דגמרא דאין תמיד אלא שלא ילין שלחן לילה אחר בלא לחם (שם).

רב נסים גאון

יבוא עשה של מילה ודחי עשה ולא תעשה בזמנה שהוא טוב אלא בזמנה שהוא יום ח' ודאי שבו נאמר (ויקרא יב) ביום השמיני ימול, ואמרו בפירוש ביום ואפילו בשבת. אבל שלא בזמנה אפילו יום טוב אינה דוחה שאין עשה דוחה את לא תעשה ועשה, אלא נזיר מצורע כי פריש בראיות ברורות שעשה דחה את לא תעשה ועשה שבו. וכיאור זה כי הקב"ה צוה הנזיר שיגדל שער ראשו מאחר שהקרים האחרה עליו שלא יגלחנו שנאמר (במדבר ו) גדל פרע שער ראשו אחר שאמר תער לא יעבור על ראשו. הרי הוא בדבר זה מוהר בלאו ומצוה בעשה. וחייב המצורע בעת טהרתו לגלח כל שער שבגופו שנאמר (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו. וכשיתנגע הנזיר בצרעת ויביע יום ד' שהוא חייב לגלח בו, אמרו חכמים שמצות גילוח של צרעת דוחה עשה ולא תעשה שיש עליו לענין נזירותו, וכי מה שאמר הכתוב לענין מצורע את ראשו אחר שאמר יגלח את כל שערו, לא בא אלא לענין נזיר שנאמר בו תער לא יעבור על ראשו לומר כי זו המצוה אינו חייב בה אלא בעת שלא תהיה בו צרעת, אבל בעת שיהיה בגופו צרעת יגלח את ראשו ראשו אפילו שער ראשו בימי נזירותו חייב יגלחנו אם היה צרוע. נתקיים

תורה אור השלם

א) עוד הומרת יה ודחי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: שמות טו ב
ב) ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד: שמות כה ל
ג) ערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי הפר: בראשית יז יד

הגהות הב"ח

(א) נב' הם אלא משש דלא: (ב) שם ר' יוסי הם אלא משש דלא: (ג) יש"י ד"ה ליתן וכו' ומתני': נ"ב לקמן דף קלז סוף ע"ב: (ד) ד"ה מפשיט את הפסח עד וכו': (ה) שם לאוקי אימוריו. נ"ב ע"ל בפרק כ"ב דף קמז בסוף הדף: (ו) ד"ה ומנו ומפשיט לעולל יסי' מדי מיולי שרין נמנמן: (ז) תוס' ד"ה גדול וכו' אינני ליה לאיתני:

לעזי רש"י

רישיש"א. שיף עץ.

רבינו חננאל

עשה שנאמר ביום השמיני יכול בשר ערלתו, לא תעשה השמר בנגע הצרעת שהוא לאו כאשר פירשנו למעלה. ואם יש בדרש בערלה וימול אחר זולתו אבי הבן. נתקיימה המילה שהיא עשה ונתקיימה תחיכת הצרעת שלא בכוונה, שלא ההזהרה התורה אלא במהכרין והאחר לא נחכוון, ואין אומרים יבא עשה ודחה לא תעשה אלא אם אין כח כולל לקרים שניהם. **ופרקינן** דליבא אחר, ואם נאמר להמתין עד שיבא אחר וימול ביטלנו ביום השמיני ימול שהוא עשה. **ובאנו לפרש עוד השלום דבריתא, אמר מר** ר"ש אינו דוחה אלא בזמנו. מ' אין מילה דוחה ר"ש אלא המימול ביום ח' שהוא זמנו בלבד. ואמרינן מנא הני מילי, דפרשו תוקיה אומן הקדשים שטעונין שריפה, והוא עשה בדכתיב והבותר ממנו עד בוקר באש תשרפו. ואין שריפה קדשין דוחה ר"ש דתנינן בגמרא פרק כ"נד צולין את הפסח, דתנן העצמות והגידים הנותר ישרפו בשביעי עשר, חל ששה עשר להיות בשבת ישרפו ב"ד שאינו דוחה את השבת ולא את יו"ט. (וקיימא לן דמילה שלא בזמנה אפילו ר"ש [שני של ראש השנה] אינו דוחה, תתן שני ר"ש של ר"ה נימול ל"ב), ללמדך שאם עשה דוחה ר"ש. כן המילה שלא בזמנה אינה דוחה ר"ש ואין לומר אי הכי אפילו מילה בזמנה, כי מילה בזמנה בפירוש אמרה תורה וביום ואפילו בשבת וכ"ש ר"ש. וקיימא לן דמילה שלא בזמנה אפי' ר"ש שני של ר"ה אינה דוחה דתנן שני ר"ש של ר"ה נימול ל"ב). **אבי** פירשו מעולת שבת בשבתו כו'. רבא אמר הוא ולא מכשירין. מ' עשיית אוכל נפש דוחה ר"ש ולא מכשירי אוכל נפש, כגון חטיבה עצמם דן היעד לבשל ביו"ט, וכדומה לו. לבדו, ולא

(ז) מסר קלא וכל"ל ופי' חזקיה דילפינן ד' מעתר מן הקדשים יכו'.

מסורת הש"ס

(א) גיל קנח: מתחת פנ: (תוספתא פסחים פ"ד). (ב) ל"ל אח. (ג) [ירוש כ: ע"ש] סוסה יח: מכילתא פרשת בשלח [מס' שוסרים פ"ב הל' יג]. (ד) ד"ה מה: מנחות סד., (ה) מנחות ז. לט:. ו) [וקיימין לא: יסס נפתון]. ז) [נס"ל ליתא ריש"ל]. ח) פסחים ד. יומא כח: [מגילה כ.]. ט) נס"ל: יכרת אכלה דמתחילה לא כרשות. י) [ריש לעמוד ל מסמנן].

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com